

Управління освіти Рівненського міськвиконкому Рівненської міської ради
КУ «Рівненський міський методичний кабінет»
Рівненська загальноосвітня школа I-III ступенів №28 Рівненської міської ради

Всеукраїнський конкурс учнівської
творчості „Об’єднаймося ж, брати мої!..”

Номінація “Література”

«Вітчизна – це не хтось і десь, я – теж Вітчизна»

(І. Світличний)

Конкурсна робота
учениці 8-В класу
Рівненської загальноосвітньої
школи I-III ступенів № 28
Кухарук Світлани Вікторівни
Дата народження: 26.02.2003
Домашня адреса: м. Рівне,
вул. Шухевича, буд. 26, кв. 66

Учитель
Цибах Валентина Михайлівна

* * *

Я татусева дитинка,

Я матусина кровинка,

Я бабусина перлинка,

Я дідусева билінка.

Я – маленька українка!

Рід мій – колос,

Я – зернинка.

Поле – рідний край широкий,

Сонях – звичай чорноокий.

У родині мене люблять,

Завжди пестять та голублять.

Наливаюся добром я –

І міцніє вся сім'я.

Як добірний буде колос –

То й радіти будем вголос.

Золотиться наше поле –

Не страшне ніяке горе!

Ромашка

Казка (і не лише для дітей)

Одного сонячного літнього дня в лузі з'явилася нова квітка. Зелене стебельце і ніжно-білі пелюстки прикрашали жовту голівку.

- Як тебе звати? – запитала Фіалка.

- Я – Ромашка, - тендітно відповіла квітка.

У лузі було тихо. На дереві сиділа сорока і приміряла свої нові коралі. Сонечко радісно усміхалося. Квітки про щось перешіптувалися, але згодом угамували своє хвилювання. Ромашка росла. У неї було багато друзів. Вона любила свій рідний край та насолоджувалася його красою.

Минуло багато часу. Стало холодніше, пожовтіло листя, згодом і опало. Випав сніг, і ... квіти заснули. Зима була лютою, але, на щастя, не затяжною. Незабаром весело заспівали пташки і все прокинулося від зимового сну. По дорозі проїжджав Сашко (бешкетник, який завжди робив капості). Побачивши барвистий килим квітів, він зіскочив із велосипеда й пробігся по ніжних беззахисних голівках. Якраз зі школи поверталася Оля. Раптом вона почула якийсь тоненький голосок. Дівчинка підняла понівечену, але ще живу квіточку й понесла її додому. Оля пересадила рослину в сад і щодня напувала її свіжою водицею. А коли знову прийшла зима, Ромашка стояла на вікні біля Олиного ліжка. Ось так Ромашка подружилася з маленькою дівчинкою. Але квітка часто сумувала, і, хоча дбайлива подруга оберігала її від негоди та холоду, все ж відчувала, що чогось не вистачає.

Часто вві сні Ромашка бачила свій луг, своїх подруг, і тоді їй ставало сумно-сумно. Одного разу квітка розказала про свою журбу Олі й звернулася з проханням посадити її на старе місце. Дівчинка спершу плакала, почувалася зрадженою, але згодом усе зрозуміла. Вона збагнула, що для Ромашки немає кращого місця на землі, ніж те, де вона народилася та виросла. І тоді дівчинка посадила квітку на старому місці в лузі. Подякувала Ромашка Олі та попросила, щоб та інколи її навідувала.

І відтоді вже ніколи Ромашка не сумувала, бо була серед своїх подруг, на волі, на просторі, на рідній землі.

Біль покинутого серця

Есе

Якось, повернувшись зі школи, глянула у вікно і тільки зараз помітила, яка краса панувала навколо... Справжня осінь вступала у свої права, забираючи з собою останній подих літа. Небо було сіре і дощове, на землю опускалися важкі сутінки. Різкий вітер зривав із дерев пожовкле листя та ніс його туди, де ніхто вже не побачить тієї краси. Перед очима промайнула до болю знайома картина п'ятирічної давнини...

Золота осінь. Останні дні бабиного літа. Вона з батьками гуляла тоді в парку і не розуміла, чому саме сьогодні, серед тижня, а не у вихідні, всією сім'єю завітали до царства осені. Тоді вона ще не здогадувалася, що зовсім скоро залишиться одна-однісінька. Не розуміла тоді і не розуміє зараз, як так сталося, що її казковий палац, де вона була єдиною принцесою, зник із горизонту... Його просто не стало...

Пригадала, як бігала та збирала зжовкле листя для декоративного букету, який вона з мамою вирішили поставити у вітальні, аби всі, хто прийде до них, бачили, як вона, їх єдина та улюблена донечка, вдало підібрала і поєднала кольори та форму. Але того листя так ніхто і не побачив... Не бачили і батьки, адже всього за якихось тринадцять годин потому вони полетіли за кордон, пояснивши, що це заради неї, її майбутнього.

Майбутнє... Що на неї чекає там? Невже це те, що вона має зараз? Невже це тих п'ять років, які вона провела в самотності, коли біля неї не було найближчих людей, не

було любові та опіки, теплих маминих очей, батькового надійного плеча?! Навіщо їй таке майбутнє, де на неї чекають самотність та порожнеча?..

І ось уже добігає п'ятий рік її «майбутнього», що вже давно стало прикрим минулим. Минулим, де вона не принцеса, заради якої «цвіли яблуневі сади та сходило сонце, аби вкотре привітатися з нею» (так завжди говорив татусь). Батько, батечко, татко, татусик – ці слова болісно вирвалися із її свідомості. Як їй хотілося притулитися до нього, мужнього та надійного, і ще раз у котре почути, що вона, його улюблениця, неповторна принцеса. Хотіла відчутти тепло його обіймів і розуміла, що це неможливо, адже його немає поруч, зате в неї буде «хороше майбутнє»...

Чому ж ніхто не подумав, що запорука її хорошого майбутнього це присутність батьків, це любов та опіка, яку вони дарували б їй щодня? Проте вони вирішили, що для неї краще: батьківська любов, мамина любляча усмішка чи грошовий еквівалент та надзвичайно модні обновки, від яких шаленіє більшість дівчат у школі. Усе це, очевидно, робилося з великої любові до неї. Та їй цього не потрібно. Вона б усе це віддала лише за одну можливість повернути час назад, повернути і залишити все так, як було колись. Неповторні прогулянки парком, теплі розмови в сімейному колі, цирк, атракціони, морозиво. А яким же воно було смачним тоді! Зараз чомусь такого не роблять, мабуть, змінили рецепт.

Учора розмовляла з батьками по телефону. Зауважила, що між ними з'явився бар'єр... Усім стало ніяково...

Вона дивилася в темряву. Поодинокі перехожі порушували нічний спокій знайомої вулиці. Заплющивши очі, бачила теж саме – темряву. Вона скрізь. Де ж воно, те світло, про яке всі так настирливо говорять?

Для роздумів (адресовано дорослим)

Ми самі себе обманюємо, обманюємо тим, що можемо змінити щось на краще, перебуваючи на чужині. Але, знаходячись там, втрачаємо набагато більше. Там ми не бачимо тієї краси, яку нам дарує рідна земля, не бачимо, як зростають наші діти, не бачимо, як вони дорослішають. Ми вириваємо з душі слово «Вітчизна». А Вітчизна – це тисячі маленьких «я», покинутих на самоті.

Лист із майбутнього

Майбутнє... Майбутнє? Майбутнє! Сьогодні воно постукало у твої двері і легкою веселковою ходою зайшло в дім, а тоді й поцілувало в чоло, як матуся цілує немовля. Незабаром у твоєму житті настане час змін, метаморфоз. Ти перетворишся із безтурботного дівчиська-підлітка в розсудливу елегантну леді.

Цей лист написаний у 2030 році. Його автор – це ти, ти у майбутньому. Я знаю, що діється сьогодні у твоєму серці, адже воно і моє – воно у нас спільне. Ти хвилюєшся, хвилюєшся за маму, яка сумно переглядає домашній бюджет і вкотре рахує гроші, але більше їх чомусь не стає. Хвилюєшся за тата, який приходиться утомлений з роботи пізно ввечері, хвилюєшся за брата, який ось уже другий місяць перебуває в зоні АТО. Хвилюєшся за бабусю, адже кожного разу, коли ти приїжджаєш у село, вона все більше хилиться до землі. Хвилюєшся за рідну Україну, бо вона знеможена бідами і війною, голодна на щастя, спрагла на багатство.

Та не журися, у нашому домі зашарудять папірці, які чомусь так дорого ціняться в житті, у бабусиному квітнику запалахкотять червоні піони, а в Україні настануть мир і спокій. Ти не помітиш, як наше життя налагодиться. Але майбутнє потрібно відстояти. Звичайно, будуть і невдачі, і біль, але буде й перемога, радість, щастя. Буде майбутнє!

Отож учись, працюй, борись, здійснюй мрії, твори своє майбутнє і майбутнє рідної держави! Пам'ятай, що «Вітчизна – це не хтось і десть», ти теж Вітчизна!

Так розпочиналася славна історія

Я іду... У мене є тільки фляга з джерельною водою, рушниця та декілька патронів... Запаси їжі закінчилися ще вчора, думаю про те, як би вбити якогось зайця, щоб поїсти...

Я біжу... Води в мене немає, рушниця без затвору, зате повна сумка патронів... Треба знайти сховок, щоб не потрапити до рук ворога... Також непогано було б заморити черв'ячка...

Я повзу... Потрібно знайти лікаря... Кривить рана в області плеча, треба забинтувати... Ранець із запасами їжі... Зараз не до нього.

Я лежу... Я – лікар... Від голоду та спраги я не можу навіть підняти руку чи ногу. Тільки б мене знайшли, тільки б знайшли... Допоможіть! А-а-а-а!!!

Бах! Піднявся шум, голоси розкинулися дзвінкоголосим ехо по всьому лісі...

- Ти хто?

- Я – лікар...

- Лікар??? Мені потрібна допомога!

- Є хтось озброєний? Моя рушниця вийшла з ладу, але є повна сумка патронів...

- Можливо, хтось буде їсти? У моєму ранці ціла хлібина!

- Води... Дайте води...

- Тримай. Джерельна...

Задовільнивши найперші потреби, вони познайомились і поговорили... Виявляється, кожен із них усе життя прагнув справедливості, волі та незалежності. Вони – одnodумці, побратими! Вони...Потрібно діяти! Але ж їх тільки четверо... Четверо – це вже гурт!

Саме так розпочиналася славна історія борців за незалежність. Із малого починається велике. Неосяжна Земля - з малої молекули. Місто - із поселення. Армія – із загону.

Разом можна звернути гори. Разом можна відстояти права. Вони ж – разом... А над ними майорить довгождана мрія – прапор незалежної держави.